

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BARINAMIYORUZ

29 Eylül 2021 Çarşamba Sayı: 2021/37 - 7 TL. K.K.T.C.: 9 TL.

ÖZEL

LeMan

YORGANIM KAINAT

YATAÇAK YERİNİZ YOK

ATILLA ATALAY

* "Pandeminin ilk günlerinde, "dışarı çıkan yaşlılar oturuyor" diye bankları sökmek suretiyle salgınla mücadele eden kimseler, şimdi de "dışarda kalan üniversiteliler yatıyor" diyerek yine bankları sökmek suretiyle barınma sorunu ile mücadele noktasında hareket ederlerse, zannediyorum neticeler aynı olacaktır. Bank yoksa mes'ele yoktur"

Süad Fezâ Biriket 2021 İstanbul- Sosyoloji & İnşaat Taahhüd ve Hafriyat İşleri.

* "Hangimiz salonda, misafir odasında vesair uyuyan ergene 'kalk yerine yat' dememiştir. Neticeten; orda burda kıvrılmak suretiyle uyuma arzusu, gencin fitrâtında var. Yoksa bakınız, ta New York'un mutena semti Menhettin'da dahi ev şu bu var. Bir ağabeyleri, bir amucaları hatta tonton bir dedeleri olarak kendilerine buradan sesleniyorum: Sür'atle kalkıp yerinize yatın."

Dr Riçirt Kimbil 1974- Wiskonsin Verem Savaş Dispanseri. Dispansere ilaç yazdırmaya gelen halası Yolanda Kimbil'a hitaben yaptığı konuşmadan.

NOT: Yarın gece Sam's Phamachy Eczanesi nöbetcidir.

* Gregor Samsa, o sabah üzerine moloz dökülerek uyandı.

* İnşaatte, eser yapmağa gönül vermiş müteahhid kardeşlerime sesleniyorum: Gugıl örtiden bakarken Kalamış Yat Limanı, Validebağ Korusu'ndan, Beykoz Çayırı'ndan felan daha kıymetli, yeşilliğini mihafaza eden bir arazi gördüm. Kat karşılığında, bu keşfinin yerini söylemekten mes'ud olurum.

NOT: Minik bir büfe ruhsatı da olur.

NOT: Ecebi bir müteahhid ise, vereceğim bilgi karşılığına bir tükkan (Oto galerisi yapmaya müsait) bir de minik büfe ruhsatı daha istenecektir.

SON NOT: Söz konusu bilgi, Sıfır Mercedes 550 ile takas da olunabilir.

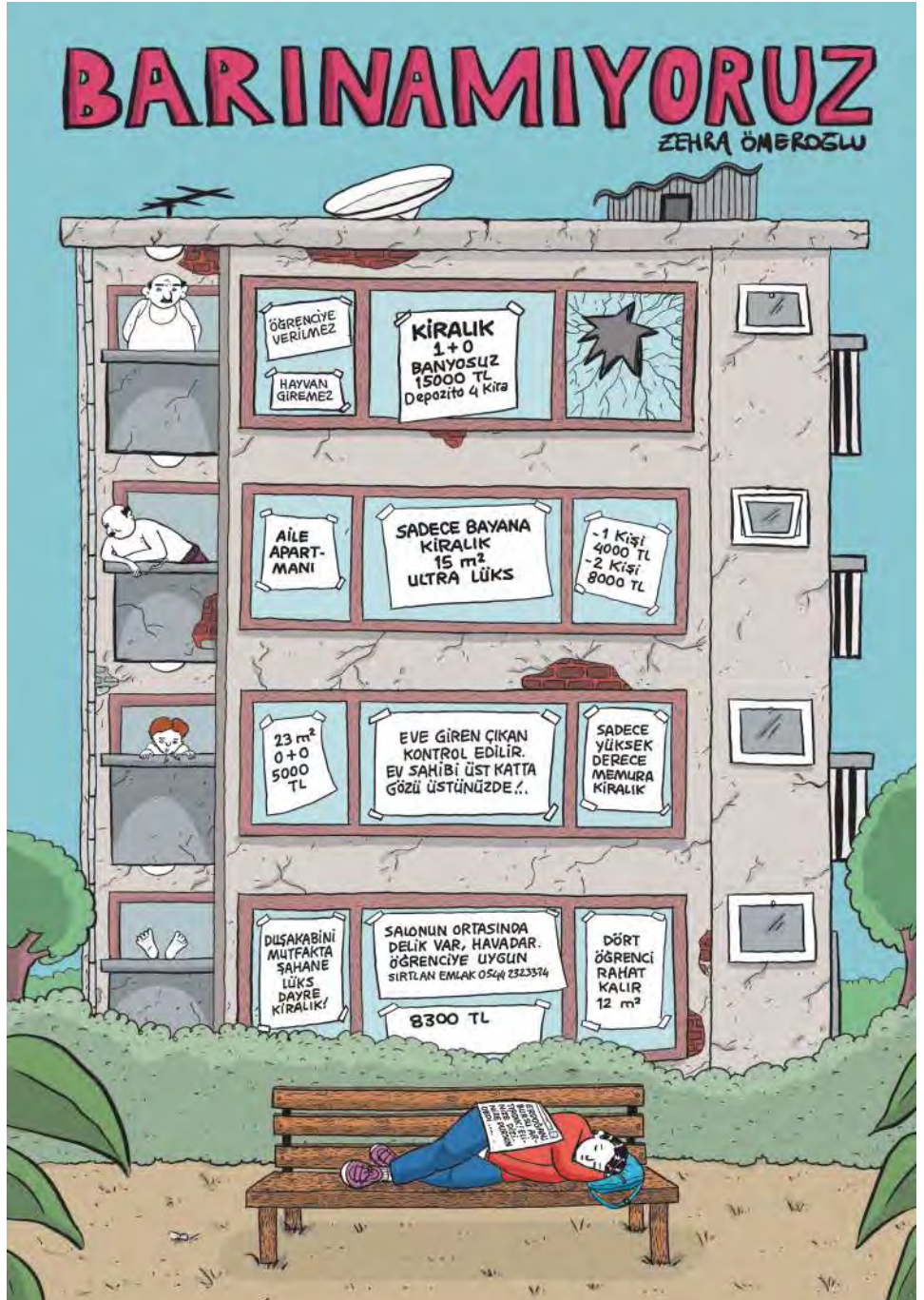
* "Beşli marketler zinciri olsun, beşli müteahhid grubu olsun, Maskeli Beşler, Rambo 5 vesair alayı bir olmuşlar, ekonominin canına okuma noktasında hareket ediyorlar. Kim bunlar kardeşlerim? Ya siz nesiniz? Nereden gelme noktasındasınız? Bakın burası neresi? Olmaz... Olmaz... Hiç kimse kusura bakmasın, adeta Nebahat Hala, yahut bakınız Faik Eniştem. Pili mi bu, kaç yapıyo? Nesringillerin ayakkabısı hangi?"

Beşli prize ıslak elle saç kurutma makinesi takarken, şebeke cereyanına kapılmam neticesinde kendi kendime yaptığım değişik bir konuşma.

* "Millet iradesi, icabı halinde termodinamiğin ikinci yasasını da değiştirmeye muktedirdir. Her şey bozunmuş. Nereye bozunuyor, millet arzu ederse hiçbir şey bozulmaz, akmaz kokmaz. Olmadı torba yasayla halli yoluna gidilir. Korsun torbaya, neticelenir"

Kral 2.Termodinamik M.Ö 301 Hint Okyanusu Açıkları.

NOT: Tüpten çıkmış macun proplemi yerinde kameralı özel cihazlarla çözülür. Kırmadan su kaçağı tesbit edilir. Kombiye az yakan yazılım atılır.

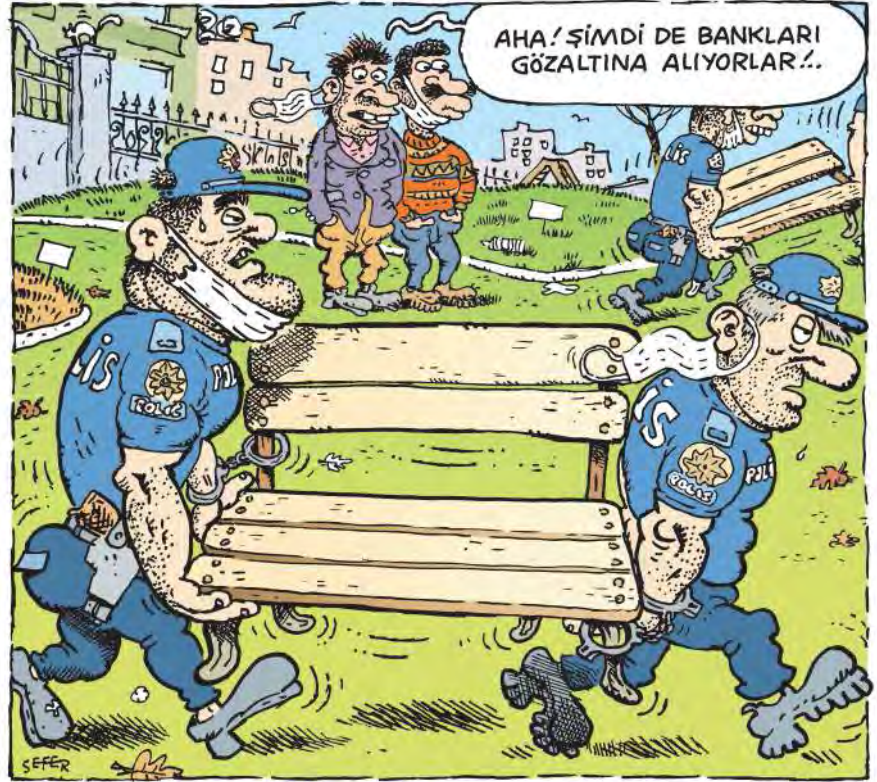

Devlet yurtlarında yer bulamayan üniversiteliler tarikat yurtlarına yöneliyor.

Barınma eylemi yapan öğrencilere dört ilde polis müdahalesi, Eskişehir’de ise 6 öğrenci gözaltına alındı. Erdoğan da ‘Barınamıyoruz’ eylemi yapan öğrencilere: ‘Yalan söylüyorsunuz,’ diye tepki gösterdi

“Barınamıyoruz” diyerek parklarda eylem yapan öğrenciler gözaltına alınıyor.

Erdoğan: “İlgisiz kişiler bankların üstüne yatılarak ‘Yurt yoktur,’ diyerek yalan söylüyorsunuz.”

MESKUN SUSUZ ÇEŞMELER

Barınamayanlar çok uzun bir süredir barınmak için oldukça sıradışı mekanlar olan tarihi akmaz çeşmelerin kararmış mermer yalaklarından da süzülerek seslenmeyi sürdürüyordu... İstanbul barınamayanlarının görece talihli bir kısmının ikamet adresi bu biçare susuz çeşmelerdir... Bu çeşmelerin aktığı zamanları bilenler için pek hazin bir görüntü olsa da kurnalarıyla, yalaklarıyla evsizlere taş bir kucak açıp barınak sağlamaya devam ediyorlar... Ben de ziyadesiyle hatırlarım mahalle aralarındaki **minel mâi kulle şey'in hayy** ile bezenmiş hayratların, sebillerin çocuk seslerine karışarak aktığı hanımeli kokulu günleri... Gel gör ki, şimdilerde İstanbul'un güzide çeşmelerinin harap mermer yalakları sudan başka her şeyi görüyorlar bünyelerinde...

Muazzam bezemeleriyle, envai meyve ve yemiş kabartmalarıyla meşhur azametli **Tophane Çeşmesi** gibi büyük çeşmeler dört bir taraftan değişik hayatlar akıtır. Zira dört yanında bulunan geniş kurnalarında evsizlerin serdiği yataklar, dö-

şekler, görülebiliyor çoğu zaman, hazır **çekyat** gibi **giryat** diyorum bu kurnalara... Bazen bu yatak ve döşekler battaniyeli, nevresimli ve yastıklı olmak üzere öylesine tertipli olabiliyor ki, zemin önce gazete kağıtlarıyla, kartonlarla kaplanıyor, sonra şilte seriliyor. Gece yatarken de çeşme yalağının üstü bir lahit kapağı gibi kalın ambalaj kutularıyla, mukavvalarla örtülüyor... Şunu sakın unutmayın, kağıt bir evsizin ılık zırhıdır merhametsiz soğuğa karşı... Kazağın içine katlanarak konulmuş gazete kağıtları hayatı değerdedir, balıkçıların da sert rüzgara karşı göğüslerine ve sırtlarına adeta mendirek olurlar... Hele yere, özellikle taş zemine serilen koli kutuları çok can kurtarmıştır, evsizin vazgeçilmez şiltesi kağıt her dem dayanabildiğince vermiştir sıcaklığını... Hayatın mütevazı belgesi kağıt nerede imdadımıza yetişmez ki, özündeki o incecik ağaçlıkla yine de bizi sarıp sarmalar, bil ki elinde tuttuğun bir cılız sahife hele yazılıysa bir ulu ağacın ruhudur, canıdır nice mânâlar içeren... Ancak çeşme kurnaları bedeninin sığacağı kadar büyük değilse yatma, barınma değil ısınma amaçlı kullanılabilir ve içinde ateş yakılmaya uygun görülüyor... Mânidar sayfalar bu kez ateşiyle, alevleriyle sarıyor evsizi... Yanmış küller ara-

Güneri İçoğlu

sında, çeşit çeşit kitaplar, üzerlerinde nice ağır kimya, fizik, matematik problemleri dolu defterler mevcut ancak asıl probleme, bir tarihi eserin nasıl bu hale gelebildiğiyle ilgili kültürel probleme dair herhangi bir işlem görünmüyor yanık defterler, kitaplar arasında... Barınak olan çeşme yakınında üniversite varsa ısınma sorunu bir nebze kolaylaşabiliyor, kitaplar ve defterler üniversite civarındaki çöplerden bulunup yakılıyor donmak üzere olan çaresiz evsizler tarafından ki, kitapların çöpe atılması da ayrı bir üzüntü konusu zannımca... Bu arada tarihi çeşmelerin yalaklarıyla biçare evsizler arasına kurulan kültürel problem bağının evsizlere sıcak bir yorgan dahi alamayacağını

da şu cümleleri yazarken bizzat anlıyorum... O susuz çeşmelerin kurnalarında soğuk taşın üstünde uzun geceler boyu yatmak her şeyin ötesinde dondurucu bir yalnızlık, soğuk taştan bir kimsesizlik, susuzluktan öte bir suskunluk...

Bu çeşmelerin barınak olarak en özenli kullanılanı İstanbul Maçka'daki Raimondo D'Aronco'nun yaptığı çeşmedir... 1957 yılındaki yol genişletmeleri sırasında Top-

hane Nusretiye Camii önünden alınarak Maçka Parkı üstündeki şimdiki yerine taşınan eşsiz güzellikteki bu eserde barınan şahıs burayı öylesine titizlikle düzenlemiş ki, tertemiz battaniyesi, çeşmenin kabartmalarına astığı ceketleri ve havlusu, ev girişi gibi kurna önünde yerde bir dolap kapağı üstünde düzgünce duran iki çift ayak kabısıyla konunun zeminine uzanmak suretiyle ana sorunun üzerine yastık koyabilecek bir sembol olduğunu düşünüyorum...

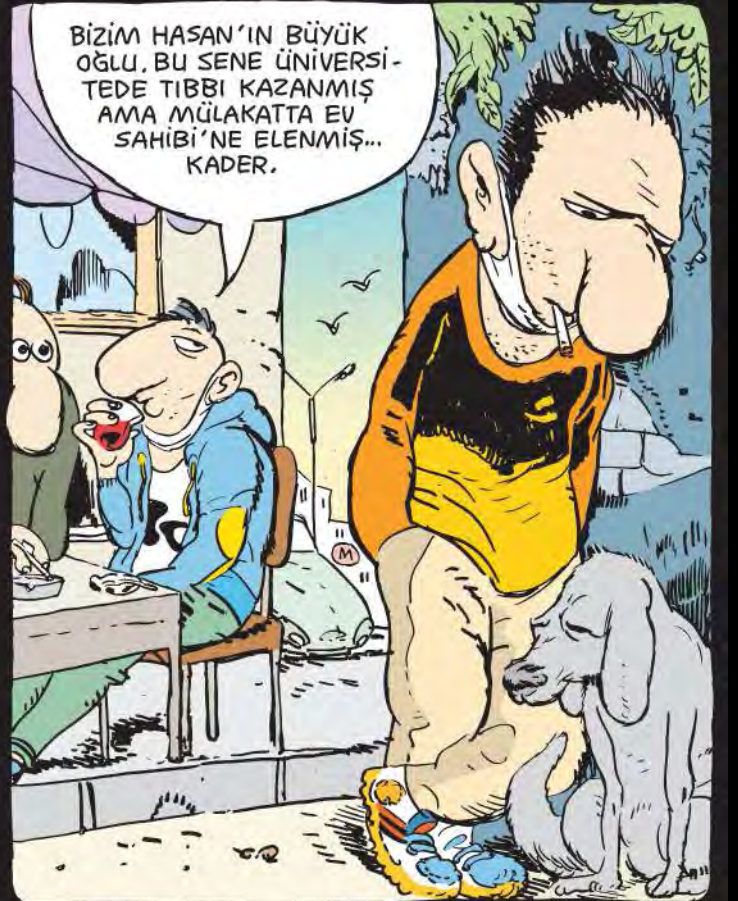
KİRALIK EV İLANI - 2.500 TL.
SAHİBİNDEN ÖĞRENCİYE YILDIZLI GECE MANZARALI, EŞYALI, 1+0 DAİRE. ÜÇ KİRA PEŞİN, ÜÇ KİRA DEPOZİTO ALINACAKTIR. AKŞAM SAAT DOKUZDAN SONRA BİNAYA GİRİŞ ÇIKIŞ YASAKTIR. BİR ALT KATTA OTURDUĞUM İÇİN SİZİN MERDİVEN SESLERİNİZİ DİNLEMELER ZORUNDA DEĞİLİM. ÖTEKİ KULAĞIMI DA KESTİRMİYİN BANA. KİRACI EVDEN ÇIKARKEN HASAR TESPİTİ BİZZAT TARAFIMDAN YAPILACAKTIR. YAPACAĞIM İNCELEME SONRASINDA DEPOZİTOYU YA VERİRİM YA VERMEM. S.KİMİN KEYFİNE GÖRE.

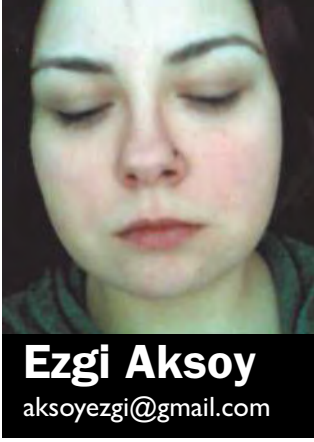
MERT TARHAN

NEW YORK'A KADAR GELMİŞLER BAK EYLEM YAPMAYA...

YOK EFENDİM... ŞAHİS BURANIN EVSİZİYMİŞ...

3/B bahadır boysal BARINAMAYANLAR

Ezgi Aksoy

aksoyezgi@gmail.com

Mülksüzler

“Kıyıya vurmadıkları sürece balıklar suyun farkında değildir.”

Ursula K. Le Guin

Dünya denizinde her balığın kıyıya vurduğu bir an vardır. “Sudan çıkmış balık” olduğu bir an. Gerçekle yüzleştigi, mülksüzlü-

günü tanıdığı, masumiyetini yitirdiği ve hayatın ciddiyetini zonklamaya başlayan kafasında hissettiği. İşte o anda illüzyon dağılır, serap bozulur, geriye kum kalır ve suyun derin rüzgarı yankılanır çıplak yüzümüzde. **Siyasiyabend**’in dediği gibi, “başını koyunca anlırsın taşın taşılığını”. Her balığın bir kere taş değmişliği vardır. Ve taş ki, soğuktur. Taş ki kimseye ait değildir; mülkten azade, güvenden yoksundur.

İnsanın mülkle ilişkisi, yüzünü yerden kaldırıp göğe çevirdiği günden beri var olan elim bir hikaye. Yani maymundan insana döndüğü günden beri. Biz bilmiyoruz hangi manzaralı mağara için ne savaşlar verildi, hangi ferah kayalığı hangi kavim tuttu ve hangi ılıman oyuk uğruna terki diyor eyledi onlarca ilkçağ insanı. Ama yerleşik hayattan sonra olanlardan haberimiz var. Çünkü yazı var. Büyük sefaletimizin tanığı gibi kayıt tutuyor yazı. Kör bir terazi gibi tartıyor bizi, işliyor zamanın umarsız arşivine. Böylece biliyoruz hangi krallar mülk uğruna koca ordular gömdü toprağa. Mülk sayılan insanlardan, topraklardan, koskoca kıtalardan haberimiz var. Hiç edilen ormanları, yok edilen akarsuları biliyoruz. Ve biliyoruz kralların mülkü sayılan mülksüzlerin kahredici hikayesini. Her canlının en temel varoluş problemi olan “barınma”nın nasıl açgözlülük destanına dönüştüğünden haberimiz var. Çünkü insanın hikayesi barınmanın hikayesidir. Çünkü insanlar sadece ikiye ayrılırlar; barınanlar ve barınamayanlar... Yazılan diğer bütün hikayelerin kaynağı bu varoluşsal sancıdan yola çıkar işte.

Dünyada Mekan Ahirette İman?

Türkiye’de **siyasal İslam**’ın yükselmeye başladığı 90’lı yılların en popüler sloganlarından biriydi bu; “dünyada iman ahirette mekan” diye fetva veriyordu yeni yeni palazlanmaya başlayan tarikat liderleri. “**Mülk Allah’ın**”dı hatta, görüşe göre mülk bir tek fakirin olamazdı. Zira bu mümkün değildi, öyleyse bir söz söylemek gerekiyordu buna dair. Bir uyuşturucu ikram etmek gerekiyordu; tarikat liderleri dünyada mekanlarına mekan katarken kendileri yoksulluklarıyla baş başa kalan ve istemsizce bu adaletsizliği sorgulayacak olan zihinlere. Türkiye’de mülksüzleştirme 80’lerde başlamıştı. Barınak, artık açgözlü müteahhitlerin elinde bir ticaret. İnşaat ya Resulallah’dı.

Siyasal İslam’ın hedefinde gecekondü semtleri, köyden şehre göç eden yoksul ve kentsoylu hayata yabancı yüz binlerce insan vardı. Bu insanlar güruhlar halinde giriş yapıyordu ekümenopolise. Ömürleri boyunca çalışıp yorulacakları, orada uyuyup orada ölecekleri megakentlere. Barındıklarını sanıp iki göz ödaya bir ömür kira ödeyecekleri hastalık, yokluk ve çile dolu bir ömre giriş yaptıklarını bilmeden umut büyütüyorlardı.

Oysa **İnsan Hakları Evrensel Beyanname-**

sinin 25. maddesinde şöyle der: “Her şahsın, gerek kendisi gerekse ailesi için, yiyecek, giyim, mesken, tıbbi bakım, gerekli sosyal hizmetler dahil olmak üzere sağlığı ve refahını temin edecek uygun bir hayat seviyesine ve işsizlik, hastalık, sakatlık, dulluk, ihtiyarlık veya geçim imkânlarından iradesi dışında mahrum bırakacak diğer hallerde güvenliğe hakkı vardır.”

Yani özetle der ki her birey için barınma evrensel bir insan hakkıdır.

Türkiye’de siyasal İslam’ın kendine mülksüzler ordusundan mürşit devşirdiği 90’ların tam ortalarında, 1996’da İstanbul’da yapılan **Birleşmiş Milletler Habitat’96** görüşmelerinde barınma

Çünkü insanlar sadece ikiye ayrılırlar; barınanlar ve barınamayanlar... Yazılan diğer bütün hikayelerin kaynağı bu varoluşsal sancıdan yola çıkar işte.

sorunu en önemli konu başlıklarından biriydi. Hatta söz konusu görüşmeler bu sebeple tertip edilmişti. BM, dünyada giderek kangrenleşen barınma sorununa kalıcı çözümler peşinde olduğunu ısrarla dile getirmiş, o bahar okullar erken kapanmış ve söz konusu görüşmeler İstanbul’a çok iyi döviz bırakmıştı. Teknik olarak başka bir getirisi olduğunu hatırlamıyorum.

Yirmi beş yıl sonra İstanbul, dünyanın en pahalı emlaklarını, en yüksek kiralalarını barındıran şehirlerden biri bugün. Bu şehirde barınmak, suyun üstünde yürümek gibi bir şey. Öğrenciler parkların banklarında uyuyor ve asgari ücretle ev kirası ödemek giderek imkansızlaşıyor. Ev sahibi olmak, bir tür hayal bile değil artık. Dünyada ise, birkaç zengin Avrupa ülkesi hariç, barınma sorunu ve bu soruna karşı geliştirilen bütün kapitalist çözümler, dinamitle patlatılan işlevini tamamlamış binalar gibi birbiri ardına çöktü. Şehirli insan da rüyadan uyandı. Kendinin olduğunu sandığı mülkü bile bir gün kaybedebileceğine ve ilkçağın şafağında geceleri yırtıcılar tarafından korunmak için ailesini en güvenli barınağa ulaştırmaya çalışan ürkek ve tetikte ilerleyen o insanlardan hiçbir farkı olmadığına uyandı yani. Banklarda yatan öğrencilerden biri diyor ya, “**koskoca devletin bana bir gençlik borcu var**” diye, devletin hepimize güvenli bir sığınak borcu var aslında. Sadece çalıştığımız müddetçe elimizde tuttuğumuz bir barınak bizim değil çünkü. Köleliğimize karşılık sunulan iki göz beton oda bir barınak olmaktan çok uzak. Biz kıyıya vuran balık-

larız, ama ısrarla kendimizi suya geri atıyoruz.

Barınamayanlar

“Pırıl pırıl bir kuşak plazalarda ziyan oluyor” demişti bir keresinde çok sevdiğim bir arkadaşım. “**Kimisi iyi paralar da kazanıyor, lakin kazançlarının yüzde seksenini, doksanını kiraya gömüyorlar.**” E çünkü isimli semtlerde, zenginmiş gibi yaşamak istiyorlar. Bir oyun tertipleyip o oyuna inanmak istiyorlar. Yanlış anlaşılmasın, kimseyi yargılamıyorum. İnsanların hayatlarını dile-dikleri gibi yaşama hakları vardır. Bir de bu oyunu oynamayanlar var. Ya da oynamayanlar.

Türkiye’de üniversite öğrencilerinin **#barınamıyoruz** hareketi sürerken, **İrlanda**’da da öğrenci sendikaları yurt yetersizliği ve barınma sorunu yüzünden bir dizi eylem düzenliyor şu günlerde. Brezilya’da **Evsiz İşçiler Hareketi (MTST)** geçtiğimiz günlerde **Sao Paulo Menkul Kıymetler Borsası**’nı işgal etti. Ellerinde hayvan kemikleri ve üzerinde “**açlık**” yazan Brezilya bayrağıyla borsa binasına girdiler. Ellerinde “**Bizim açlığımızla zenginleşiyor**”, “**Brezilya’da on dokuz milyon açlıktan ölümler ülkenin kırk iki yeni multimilyoneri var**” yazılı dövizler taşıyorlardı. Brezilya aynı zamanda dünyanın en köklü köylü hareketlerinden olan **Topraksızlar (MST)** hareketinin de çıkış noktası.

Neredeyse iki milyon insanın örgütlü, politik ve haklı hareketiydi Topraksız hareketi. Toprak işgal-leri ve taleplerle Latin Amerika politik tarihine damgasını vurmuştu. **Honduras**’ta **MUCA** hareketine, **Arjantin**’de **MNCI** hareketine, **Paraguay**’da **MNC**’ye ilham vermişti. Şimdi dünya çapında topraksız köylülerin sayısı giderek artarken, değeri daha çok anlaşılan bir hareket Topraksızlar.

Monsanto gibi tohum tröstleri dünya tarımını ellerinde tutarken ve dünyanın tarım arazileri gelişmiş ülkelerden başlayarak bu tekellerin mülküne geçerken, bir zamanlar o toprakların sahibi olan çiftçiler şimdi ata topraklarında barınamıyor, soluğu megakentlerde alıyorlar. Sonuç? Mülksüzler ordusuna katılan, barınaktan ve güvenden yoksun yüz binlerce yeni insan.

2020 rakamlarına göre dünya nüfusunun yüzde ellisinden fazlası şehirlerde yaşıyor. Bu şehirlerin büyük çoğunluğunu mega kentler, İstanbul gibi ucu bucağı olmayan metropoller oluşturuyor. Bu da barınma meselesini, **Hilbert Problemi** gibi çözümsüz bir denkleme çeviriyor. Kentler evsizlerin, gecekondü mahallelerinin, favelaların, Afrika’nın teneke mahallelerinin mülksüzleriyle deviniyor adeta. Gündüzleri çalışmak için şehir merkezine inen ve geceleri son otobüsle kenar mahallelere dönen milyonlarca insanın barınma hakkıyla dünya ekonomisine sağladıkları katkı arasında doğru orantı yok ne yazık ki. Çoğusu bu hayatlarını bir mülk sahibi olmadan, barınaklarına kira ödeyerek ve ayın sonunu getiremezse sokakta kalma korkusu ile sindirilmiş olarak tamamlıyor. Barınmak, milyonlarca insan için kiraya indirgenmiş bir lüks. Barınmak, satılık olan ama satın alamadıkları, sadece kirasını ödeyebildikleri bir ütopya. Barınmak, bir distopya! Vaktiyle şehirlerin gecekondü mahallelerinde, varoşlarında, teneke evlerinde devletin izniyle tapulu barınak sahibi olmuş insanların bir kısmı son yirmi – otuz yıldır bir başka barınma sorunu ile karşı karşıyalar; adına **kentsel dönüşüm** deniyor onun da.

Dünyanın pek çok büyük kentinde, kentlerin nüfusu şimdinin yarısından bile azken, şehrin hemen dışında ucuz iş gücü olarak gelmiş insanların tene-keden, molozdan tuğladan yapılmış kondu mahalle-leri vardı. Şimdi o mahalleler şehirlerin göbeğinde, en güzel yerinde iştah açıcı birer mesken olma

özellği taşıyor. Bu da kapital sahibi kesimin “**parası neyse verimiz**” kibriyle birleşince, tapulu barınakları bile ellerinden alınmış barınsız insanlar arşılıyor şehirlerin dış çeperlerini. Daha da dışarıya, 70’li yıllar distopya romanlarından fırlamış gibi duran toplu konutlara tıklmış insanlar.

Kenya kurucu devlet başkanı **Jomo Kenyatta**, “Batılılar geldiklerinde ellerinde İncil, bizim elimizde topraklarımız vardı. Bize, gözlerimizi kapayarak dua etmeyi öğretiler. Gözümüzü açtığımızda, bizim elimizde İncil onların elinde topraklarımız vardı,” demişti. Aynı mülksüzleştirme-yi “**çağımızın zencileri**” yoksullar yaşıyor şimdilerde. Dinle, siyasetle, popülarizmle mülksüzleştirilen, barınağından koparılmış kimliksiz, güvensiz, savunmasız ve yalnız insanlara dönüşüyor milyonlar.

Avrupa’nın politik işgalcilerini de unutmamak gerek. **Anarşist squat hareketleri**, özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında Avrupa’nın kentsoylu politik hayatına damgasını vurdu, etkileri 21. yüzyılın ilk yıllarında da sürdü. **İspanya**’da **Barcelona**’da, **İngiltere**’de **Londra**’da, **Brighton**’da, **Roma**’da, **Rotterdam**’da, **Berlin**’de ve daha pek çok Avrupa kentinde şehrin eski, köhne ama kalbinin attığı noktalarında onlarca “**işgal evi**” bulmak mümkündü. Bu evler sadece betondan birer barınak olmaktan çok öteydiler ve felsefi anlamda bir barınağa dair ne varsa hepsini barındırıyorlardı; kendini güvende hissetme, kendini gerçekleştirme, düşünme, okuma, değerlendirme, üretme ve var olma... Elbette politikacılar bunu bir tehdit olarak gördüler ve benzer barınaklar, yavaşça tarihe karıştı. Şimdi gerçek anlamda “işgal” evi özelliği taşıyan çok az mekan kaldı. Çoğusu devletin resmi tapusuyla varlığını sürdürüyor.

LAFIN DİBİ

- Gençler artık aşktan değil yurtsuzluktan uyuyamıyor.
- Alla günah yazmasın zamların bedelini ürünlere küfür ederek ödetiyorum..
- Mutlu değiliz eğer bi önemi varsa.
- Kimse günaydınlara uyanmıyor artık.
- Kimi paraya kimi ihtirasa birileri liyakata yapıştı şeytan işi gücü bıraktı.

- Genç olmanın dayanılmaz ihtiyarlığı.
- İçinden edilen küfür karşı tarafa iltifttir.
- Eski şarkılar çok neşeli. Dolar 1 TL idi o zamanlar.
- İçinde asgari ücret geçmeyen bi ekonomiyle idare ediyoruz.
- İyi hafıza yapılanları yapıldığına pişman eder.
- Verilen değerın nankörüyüz artık.

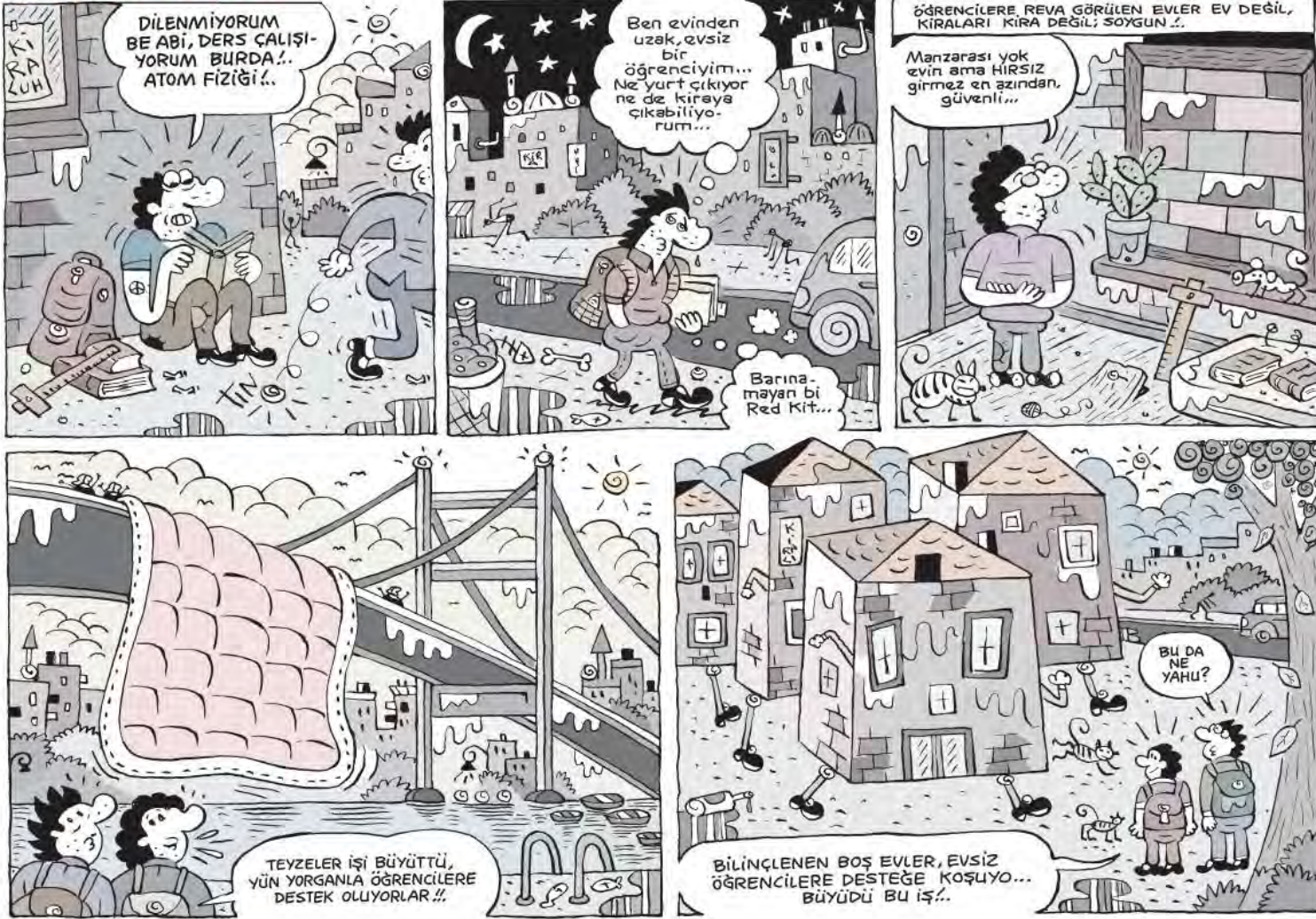
- Herkes dengiyle takıldığı için ülke güllük güllüstanlık gibi gözüküyor.
- Susup içine atınca iyi vatandaş oluyorsun.
- Ufak şeylerden mutluluk çıkarıp minimalist yanımıza sarılıp yaşıyoruz.
- Dünya beşten büyüğe ay iki den küçüktür.
- Bu hayat bu kadar mı yanlış yaşatılır.
- Bünye doymak istiyor,

- beyin uyuşmuş, kalp isyanlarda.
- Tüyü bitmemiş yetimden tüyü beyazlamış emekliye kadar kimsenin hakkını yedirmeyiz.yeriz..
- Daha iyi olanı değil daha ucuz hissettireni seçiyoruz.
- İçimizde hergün ölen umutlar var.
- Farkındalık yaşayacak farkındalıklar yok.

Salih Salı

BARINAMIYORUZ

By Do An

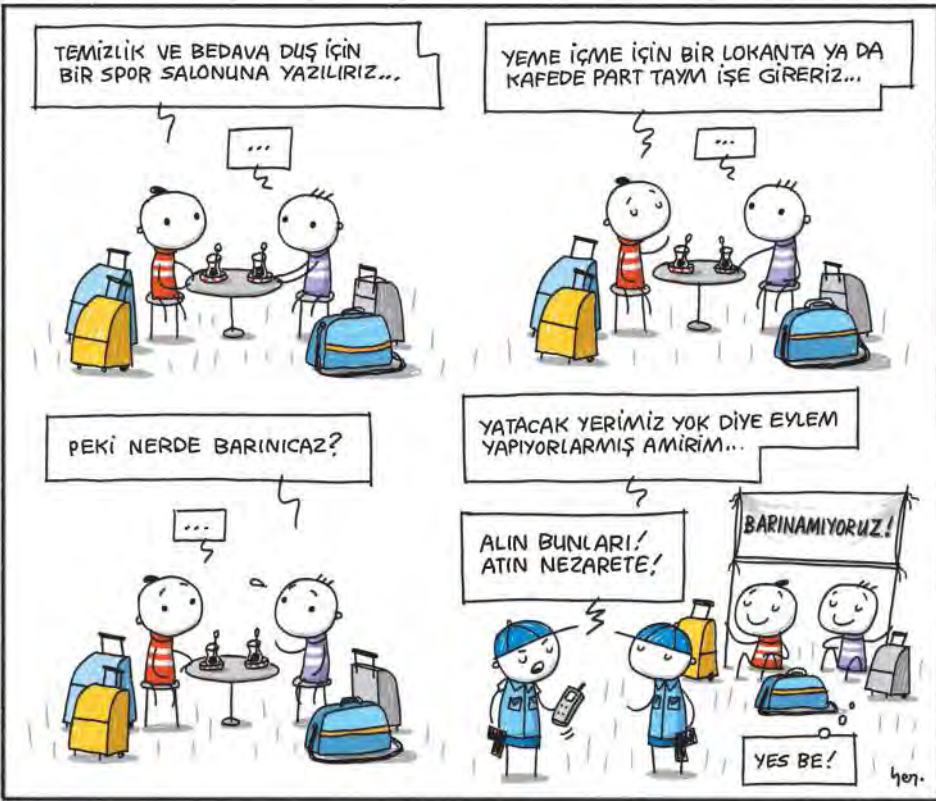

BARINAMAYAN ÖZEL

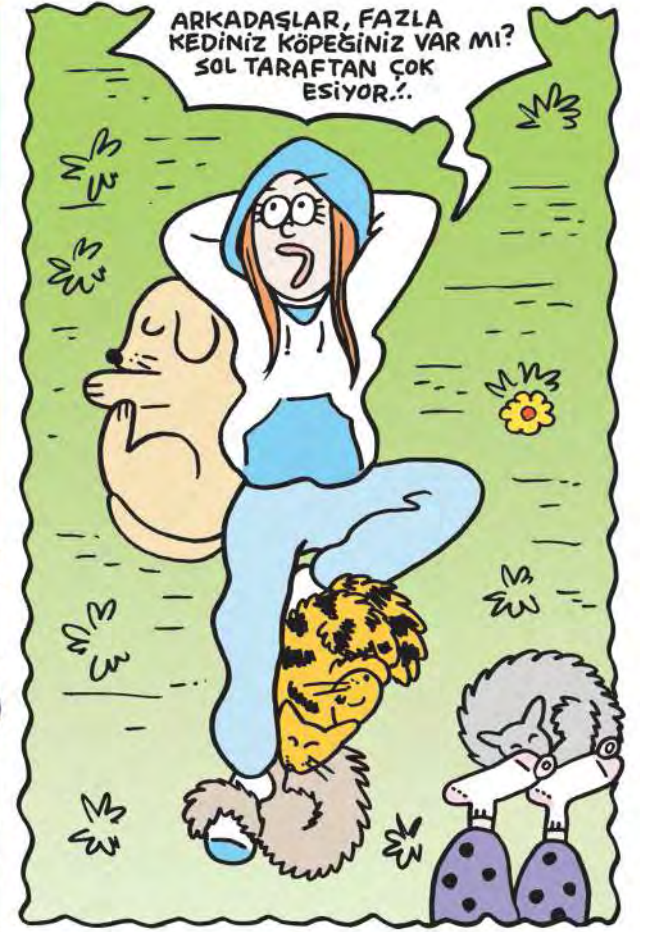
- Alo Sıkılhan, benim ben, Ömür Dayın. Naaptınız yeğenim, açıldı akdemik yıl. İlm, irfan şu bu... Oku da adam ol lan, bize bakarsın. Ehen hehe. Eee, nasıl gidiyo. Başladı mı dersler, kitabını defterini felan kabladin mı bakiim aslan parçası? Karı kız işleri nasıl? Artık üniversitedesiziz hürriyetinizi aldınız, çata çata... Dey mi? İşiniz ne? Hey gidi hey, bizim zamanımızda nerde... Kızın elini tutacan da... Sonrası da kasabalık yer, malum işte, hop altı çocuk. Bir gençliğimizi yaşayamadık, okul hayatı, nebleyim bir flörtler. Olmadı, olmadı. "Benim yerime de seev, bekletmee hayaatı" Ah len ah be Sıkılhan...

- Ah be dayım. Ömür Dayım... Olamadın hakaten sen bi. - Banabak ne diyecem. Sizin yatacak yeriniz yok lan. Me-dyaadan seyrediyorum, talebeler barınamıyoruz şeklinde. E toplasıp gelsenize bana kızılı erkekli. Pastırma yazındayız, bağ bahçe tam kıvamında. Bağ evi var, ondan soona, arzu eden çadırını alır gelir. Şöyle meydana geceleri bir ateş yakılır. Ateş başında fıkrara bilenler, fıkrara anlatır; sesi güzel olan şarkı söyler, gitar çalar vesair. Soonacığma, gençler ilerleyen saatlerde alkolün da etkisiyle... Ehem... Her neyse yani. Beğenirseniz kızlarla kaydınızı buraya aldırma noktasında da hareket edersiniz. Şükür, eskisi gibi değil her beldede üniversite var artık. Bak bu kış sertleşme sorunu... eö... düzeltiyorum: sert geçecek yani. Örlarda kirayla barınmayla uğraşacağınız... Anladabiliyo muyum? Alo... Sıkılhan? Alo... Kapadın mı lan? Alo... Olm niye çattadanak sonlandırdıyın lan kuşaklar arası diyalogu, it? Ben sizin barınma mes'eleniz için bir istişare maksadıyla şey ettim... Ama nerde, kadir kıymet bilmez, namkör, açıp baksan hepsinin cebinde akıllı telefon dolu olan zihniyy... Bak aklıma ne geldi, Direkman "Ömür Dayım çağırıyo" dersin ters kaçabilir, istersen "Ömür Efendi Talebe Yurdu'ndan davet aldık" de... Alo? Alo... Sen bilirsin, pij!

SERDAR AKAR

İpek özsüslü

Onur karadurmuş

“BARINAMAYANLAR NE YAPMALI OLIR?-GÜZELLİKLERİ KENDİNİZ BULACAKSINIZ ARTIK!”

Selim Yalçiner

Ağır Abilere yaranmaya debelenmekten gına geldi şahsıma. Bıktım, bezdim. Ya, atlamışım bir sürü yalama yalakayla sekiz tayyarenin en büyüğüne, şatafatlısına, gelmişim ta yanı başına, bastırılmış parayı, en görgüsüz bir biçimde, dünyanın en önemli elli adamının toplamına taş çıkartır biçimde şehrin içinde gereksiz yere yüzlerce araçlık bir konvoyla bağıra çağıra sirenler mirenler turlar atıp durmuşum, o arada da, cama yazı yazanların derlediği ktb, benim göğze doğru şahsımın tüm sahtekarlığını yansıtacak şekilde bakışım ile süslenmiş bir biçimde meydanlardaki ilan panolarında ‘dönüp’ duruyor, hiç mi vicdanın yok, bir arayıp, “Gel de görüşelim, seni paraya pula boğalım, şahsın ve şürekân birkaç kere daha köşe olun,” demezsin bre velev ki insan! Ne hallere düştüm, banyonun kapısını iyice kilitleyip boşluğa tekme tokat sallamak sur’iyle ağlama noktasına geldim! Afedersiniz lan gidiyorum be, gidiyorum, baş aşağı gidiyorum, o salak manici mi kurtaracak şahsımı? Hah! O kendini zor ayakta tutuyor, nerede kaldı bana faidesi dokunacak! Bizim o kaçmak üzere olan müteahhitleri, beş kişi oluyorlar kendileri, kurtarmak amacıyla faizleri düşürün deyip durdum, işi yüzüne gözüne bulaştırdı bizim mal müdürü, döviz fiyatlarını fırlattı, müteahhitlerin ithal edeceği malların değeri bilmem ne kadar arttı! Bereket ben ekonomistim de, şahsım olarak kendisine sürekli altın sat deyip durduğumdan, kasada ne kadar altın varsa hızla, yok pahasına elden çıkarıyor da, bir günü öbür güne şimdilik ekleyip duruyoruz bu nan-körlükte! Buzdolapları, çamaşır makineleri, bulaşık makineleri, otomobilleri yoktu, hepsini ben aldırđım, emekli maaşları ödenmiyordu, şahsım sayesinde ödenir oldu, yine de yaranamıyorum. Gençlerin kalacak yerleri yokmuş! Benim yatacak yerim yok be! Gidin, biraraltı lüks rezidans, altı banyolu, alın, elinizi tutan

mı var?... İşte, koronadan telef olasıca masa şahsıma laf sokmak üzere bekleme durumlarında...

“Barınamayanlar ne yapmalı Olir?-Güzellikleri kendiniz bulacaksınız artık!” İsmail, ne dedi şimdi? Barınamayanlar, güzellikler falan... Şahsımı iyice cahil sa- nıyo bunlar...

“Şahsım yaptı hepsini, şahsım!” Dayanacak gücüm kalmadığından, sesim biraz zor çıkmıştı ama, duydular galiba ki, Hakan, “O konuda bir kuşku yok zaten,” dedi, “Bütün bu kepezeliği şahsımın yaptığı konusunda herhangi bir tartışma söz konusu değil. Sadece, üstüne o kadar çok tüy diktin ki, şaşırđı insanlar, bu kadar yalan, hırsızlık, sahtekarlık, rıyakarlık nasıl olur da bir ölüm- lünün marifeti olabilir diye...”

“Ölümsüzlük bulunacak yakında, bizim Türk bilim adamları tarafından, o zaman görürsünüz gününüzü,” demek suretiyle alayını felç ettim.

“Aman bulmasınlar henüz!” Hasan, korkusunu giz- leyebilecek bir halde değildi, biraz soluklandıktan sonra ekledi: “Ayrıca da, onların biri erkek, biri kadın, hiç olmazsa bilim insanları diyebilirdin ama, bu cehalet düzeyinde yine de fena değil kurduğün cümle, idare eder!”

Doktor Özgür, “İsmail’in sözleri, yani, Oğuz Atay’ın Tutunamayanlar romanına yaptığı gönderme, aslında sadece barınamayan gençleri değil, hepimizi ilgilendi- riyor, iç konuşmalarımızı yüksek sesli yapmamız duru- munda içeri gireceğimizi sanıyoruz, oysa, yerin yedi kat dibinde cehennemdeyiz, sadece bunun farkında değiliz. ‘Daha beteri yok’ demediğimiz sürece de iç konuş- malarımızla idare edeceğiz, daha doğrusu edemeye- çeğiz. Kadının, ayrılmak istediği zaman ölümü göze almak zorunda olduğu, dini kursa gönderilen bir çocu- ğun tacize tecavüze uğradığı, evinde kendi halinde ya- şayan bir kız çocuğunun yakın çevresindeki çok hücre-

liler tarafından hamile bırakıldığı, okumak isteyen öğ- rencilerin barınma olanağı bulamadığı, birçok ailede çocukların yatağa aç girdikleri, yüzbinlerce evin elek- triklerinin gazlarının sularının ödenemeyen faturalar nedeniyle kesildiği, gücü bir şekilde eline geçirmiş olan- ların sadece ceplerini doldurmaya ve iktidarlarını ne olursa olsun sürdürmeye yöneldiği koşullar, cehennem değilse nedir, yüksek sesle düşünelim lütfen,” dedi.

Selen, “İstanbul Sözleşmesi Yaşatır” diyen kadınla- rın aynı anda birçok haksızlığa da karşı koydukları ey- lemden görüntülü bağlantıyla katıldı: “Cumartesi Anneleri 861 haftadır, Boğaziçi Üniversitesi bileşenleri 38 haftadır, yaşamları varlıkları, zehirlenme, beton- lanma ve rantlanma saldırısı altında tehlikeye düşen köylüler, haklarının peşindeki işçiler aylardır yıllardır direniyorlar, Demirtaşlar Kavalalar sözleri yazıları ha- berleri paylaşımları nedeniyle tutuklananlar hala içerde ve biz cehennem, Doktor Özgür’ün çok doğru saptadığı biçimde, başka bir yerde arıyoruz. Oysa ce- hennem burada, biz cehennem tam içindeyiz, bunu kabul etmek istemiyoruz...”

Bugay da, “Barınamayan öğrencileri fişleyip ailele- rine ‘Çocuğunuz solcuların etkisi altına giriyor, dikkatli olun ha,’ diye tehditlerde bulunacak hale gelmiş olan- ların, hala yönetmekte olduklarını düşünmek büyük hata. Yönetemiyorlar, çocukları ailelerine ihbar edi- yorlar, üstü açık bir tehdit tonuyla. Sadece bu konuyu değil, hiçbir konuyu yönetemiyorlar. Ne ekonomiyi, ne dış politikayı, ne eğitimi, ne sağlığı, ne ulaşımı doğru dürüst yönetebiliyorlar. Bildikleri tek şey, geldikleri, bulundukları yeri yağmalamak; tüm canlıları ve doğa- sıyla bitirmek, sonra da başka bir yere gidip aynısını yapmak. Ama, gidecek başka bir yer yok. Bunu bilmi- yorlar, mesic monologlarından oluşmuş ‘kültür’leri buna olanak vermiyor. Aydınlik, bu karanlığı, bu ce- hennemi, bu faşizmi ezip tarihin çöplüğüne atmak zo- runda, bunu her gün, sürekli yapmakla yükümlü; özgür, eşit, adil, barışçıl mutlu bir gelecek, yaşanası bir gezegen istiyorsa,” dedi.

TEREFLİ

Basaltı Öyküleri

Erhan Candan

BARINMA YA DA EV NE DEMEK?

Şu büyü gibi akıllı telefonları bulan...
inanılmaz robotlar yapan... Kısacası hayal ettiği herşeyi şu dünyada gerçekleştirmeyi başaran insanların açlığa, barınmaya ve sefaletle çare bulamaması çok tuhaf geliyor bana...

Saraylarında oturup, lüks arabalarında, yatlarında kendilerine el açanları görmekten derin zevk alanlar...

Sanırım en büyük fakirlik bu tiplerden yardım beklemek...

ÖYLE EFENDİM...

Sanırım karşıdaki insanları ezik ve çaresiz görmekten zevk alan, var oluşunu zayıflara duyduğu öfkeden besleyen, hiç de azımsanmayacak güçte bir takım var aramızda...

Doğadan, sanattan, güzelliklerden değil, kendine açılan fakir elleri görmekten varlık hissedeni...

Genç arkadaşlarım, bu tipler tepenizde siyasetçi, bu tipler üstünüzde yönetici... Kimseye eyvallah etmeyin direnin...

Kirli akan bir nehirdi. Santiago Şili'nin ortasından akıyordu. Eski misafir odalarının onsuz olmazlarından bir büfe duruyordu nehrin yanında. Üstünde danteli eksikti yalnız ve bir şişe yarısı dolu şarap vardı. Şili şarabıydı kırmızı ve güzel. İki koltuk vardı yanında, birbirlerine çevriliydi yüzleri. Yağmurdan ıslanmış kurumuş, ıslanmış kurumuş, ıslanmış kurumuş ya da çok daha fazla ıslanmış kurumuş gibiydi. Etekleri iyice ıslaktı. Nehir yükseldiği içindi geceleri. Bir zamanlar sıcak ve kuru bir evleri kesindi bu eşyaların. İki metre ötesinde çadırın içindeydi sahipleri. Bir zamanlar onların da oturdukları evleri vardı. Sonra birileri -bankalar oluyordu bu birileri- kira öder gibi ödeyin demişlerdi. Biraz borçlandırdılar onları, 15-20 yıl kadar. Nedir yani su gibi akar giderdi zaman...

Sonra işten atıldılar. Ödeyemediler. Evlerinden atıldılar, birbirine bakan iki koltuk, üstünde dantel olmayan büfe, şarap değil o bir gece önce alınmıştı ve çocuklar filan. 7 yıl taksit ödemişlerdi ama ilk günden daha fazla borçları vardı.

Barınma, onlar için; Borç-harçtı...

San Paulo'nun kenar mahallerinden biriydi. Gece karanlığında, çok büyük bir arsanın etrafını çeviren çitlerin kenarlarındaydık. Yüz kadar aile, çocuk çocuk, kadın, erkek ve güzel bir cüret. Ellerinde keskin ve uzun bıçaklarıyla çitleri kırdılar. Ortalık mülkiyet kokuyordu. Taze ceviz içiydi gibiydi bu, ısırılmış patron tadı vardı havada. Sonra kırılmış çitlerden içeri giren yoksullar, önce siyah naylondan kurdular evlerini ve dayanışmadan ve birlikte güçlü olmaktan ve insan onurundan...

Dünyada herkesin bir eve ihtiyacı vardı...

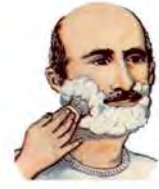
Porto Alegre'de 3 yıldır boş duruyordu bina. Brezilya mafyası PCC, iki bankayı soymak için burayı satın almış, bankalara tünel kazmıştı. Biri bitti tünelin ama diğerine az kala ortaya çıktı tünel. Bankalar soyulmadan kaldı ne yazık. -Banka soymak mı banka kurmanın yanında hiçbir şey' diyordu Brecht- Mahkeme devam ediyordu yıllardır. Bir gece, Eviszler hareketinden yirmi aile, kapıyı kırdı. Boş duruyordu bina ve onların da eve ihtiyacı vardı. Odaları paylaşıp, yataklarını serdiler. Pencereden dolunayı seyrettiler. Gece, insanın evi varsa romantikti...

Sonra bina, temizlendi, boyandı, süslendi, kendine geldi ve Mülkiyet dediğin tek tapusu kalmış canavar...

Metin Yeğin

KIRIK LEBLEBİ

SUAT
ÖZKAN

“O Gün O Arabaya Biz de Binebilirdik”

'Korkunç Bir Film' adı ile 2000'lerin başında bir film serisi vardı. '6. His', 'Çiğlik', 'İşaretler'. 'Geçen Yaz Ne Yaptığını Biliyorum' gibi gişede başarılı olmuş pek çok korku-gerilim filmi niye alan bir komedi film serisi idi. İyide iş yaptı, yoksa neden beş tane çekilsin? Serinin 2. Bölümünde 'O' filmindeki palyaçoya bir gönderme yapılır. Siyahi kardeşimiz gece vakti yatağında erotik dergiye bakarak kültürünü artırmaktadır. Tam bu hedefe kilitlenmiş, odaklanmış siyahi kardeşimizin huzurunu yatağın altından gelen ses ve gürültü bozar. Bir bakar ki bir palyaço. Onu yatağın altına, farklı dünyalara çağırmaktadır. Ancak siyahi kardeşimiz zaten hedefe odaklanmıştır. O kadar ki bu sıra dışı durumu bile önemsemez hatta odaklandığı konuya malzeme yapar.

O yıllarda pek çok genç, Anadolu'dan kopup Der-saadet'e yani İstanbul'a üniversite öğrencisi olarak geldiğinde bu siyahî genç kadar olmasa da farklı ha-yallerle gelmişti. En bastından küçük şehirden ve sı-kışmışlıktan kurtulup, özgürce yaşamak isteği vardı. Hoş yine Türkiye'deydiler! Yani politik iklim her zaman olduğu gibi huzursuzdu. Birey olmak, az çok kendisini bulmak için maceralara atılmayı düşünün-ken, baktan bir ortama düşmüşlerdi. 28 Şubat'a giden süreç yıllarıydı. Ebeveynleri ile kayıy yaptı-rmamışlardı. Anadolu'dan gelenler ilk olarak memleketlerinden birinin Aksaray'da oteli var-mış, orada kalmışlar babası ile. 18 yaşında, İstan-bul'a ilk kez gelmiş ve gördükleri inanılmazmış. Baval ticareti zamanı olduğunu hatırlatmak isterim, şimdiki nesil Suriyeli göçmenleri ilk sanırlar ancak o zamanlar Ruslar vardı. Yeltsin'in dağıttığı SSCB son-rası ticaretleşen fuhuşa pek çok amaçla yaşamak için mücadele eden Ruslar vardı. İstanbul'da. Arkadaşın

da hemşehri ayağına Aksaray'da kaldığını tekrar hatırlatmak isterim. Bu durumların merkezinde yani hormonlar, gençlik, macera hevesi, özgürlük hayalleri ile sabah kayıttırmaya gitmişler. Az önce anlattığım odaklandığı konular sürekli kafasında ama kayıt sırasında Korkunç Bir Film serisindeki palyaço misali 'Arkadaşı yatağın altında farklı dünyalar var' diye çağırın Fetullahçı bir ekip hemen onlara yanaşmış. Yardım edelim, burs verelim vs vs. Arkadaş 'teşekkürler gerek yok' deyince babasına yoğunlaşmaya başlamışlar, 'Amca yurdumuz var üstelik ücretsiz, İstanbul malum çocukların ahlakını bozar, biz neler gördük vs vs. Ayrıca bursta veriyoruz.' Babası zaten daha tercihler sırasında İstanbul'u yazmasına kesin karar çıkmış. Kazanında da bölüm iyi olduğu için razı olmuş. Dini bütün, eli yüzü düğün bu gençleri görürnce 'olabilir' demiş. Arkadaş birebir kalsak elemanların ne olduğunu söyleyeceğim babama ama Fetullahçı gençler de bunun farkında nefes aldırıyortlar diye anlatıyor, gülerek. Neyse bunların mekanlarına gitmişler. Allah'tan öncesinde bir form doldurmaları gerektiğini söylenmiş. Çeşitli sorulardan oluşan bir form! Size ilham veren liderler, insanlar kimlerdir gibi sorular varmış. Aha demiş arkadaş filmdeki siyahi genç misali düştün elimle palyaço demiş ve yazmış Atatürk, Karl Marx vs. Adamlar forma bakmış, arkadaşta bakmışlar, yüzleri düşmüş. Biraz sonra kendilerini toparlayıp peki amcacığım en kısa sürede değerlendirip size döneceğiz demişler ve onları göndermişler. Tabi bir daha dönen eden olmamış. Arkadaş da Babasına bunlar Fetullahçı, bizim ne işimiz olur bunlarla, bunlardan kaçtığım için Fen Lisesini bırakmıştım şimdi üniversitede mi bunların yurdunda kalacağım diyerek iyice kötölemiş ve bir devlet yurduna kaydını yaptırmışlar. Fetullah Gülen

için Herkül'ler yetiştiren Herkül yurduna yazılmaktan kurtulup devlet yurduna kayıt yaptırabilmiş.

Yıllar geçti iyi kötü birşeyler yapma bir yerlere gelme şansı buldu bu arkadaş. Fetullah Gülen'in Herkül'leri önce jet hızıyla bir yerlere geldiler sonra da aynı hızla düştüler. Oysa onların da çoğu arkadaş gibi Anadolu'dan kopup gelen sıradan ailelerin çalışkan çocuklarıydılar! İmkansızlıklar ve devleti yönetenlerin beceriksizlikleri bu çocukları onlara altın tepside sundular. Sonra da neden bunların eline düştünüz diye dövdü!

Devir değişti ancak tezgah hala aynı! Değişen dünya evet ancak bizdeki değişim sadece isimlerden ibaret. Fetullahçılar gitti onların boşalttığı yerleri başka tarikatar, cemaatlar aldı! Biraz da mizahi bir dille anlatmaya çalıştığım film misali herkes bu arka­daş ve o filmdeki siyahi genç gibi şanslı da değildi. Epey bir kısım pırıl pırıl genç bu palyaçolara malzeme olular.

Bu yapıların ağına düşen ve hayatları zehir olan bu arkadaşlarımı düşündükçe aklıma 2003 yapımı 'Gizemli Nehir' filmi gelir. Üç arkadaşın çocukluk anılarıyla başlar film. Bir polis arabası durur ve çocuklardan birini alır. Sonradan anlarız ki çocuğu istismar etmişlerdir ve polis değillerdir. Film yıllar sonra bu hayatı mahvolan çocuk ve diğer arkadaşlarının bir cinayet ile tekrar bir araya gelmelerini anlatır. Hayatı mahvolan karakter için filmde derin bir söz söylenir "o gün o arabaya biz de binebilirdik" diye.

İşte devletli yönetenler üniversite öğrencilerine sahip çıkmadığı gibi bu polis arabasını yani devleti taklit eden yapıları teşvik ederse, göz yumarsa bu tür dramaları görmeye devam ederiz. Ülkemizi daha iyi noktalarla getirecek pırıl pırıl gençlerimiz, pudra şekeri etkisi yapan yapıların etkisinde kalır ve harcanır. Gençliği harcanan toplumların geleceği de harcanmış olur!

EV BULMA TAKTİKLERİ

Bulut Efe İsci

1 Kirayı ödenebilir hale getirmek için kendinize ev arkadaşı bulun

2 Okula / işe yakın yerler aramayın böylece ev bulmanız daha da kolaylaşacaktır..

3 Lükse kaçıp geniş, rahat evler aramayın. Hem küçük ev daha samimi ve sıcak olur..

İyi şanslar...

@bulutefekt

BETAMAX VIDEO

BARINAMIYORUZ

ÖZEL

BARINMA SORUNU ÇÖZÜLEBİLİR
- BURSLARI ARTTIR
- YURTLARI ARTTIR
- KİRALARI DÜŞÜR

ÖĞRENCİ EVLERİNİ
DESTEKLE

GELECEĞİN BİLİM İNSANLARINI,
SANATÇILARINI VE AYDINLARINI
OLUŞTURACAK GENÇLERE,
ÖĞRENCİLERE DESTEK OL MANI OLMA

BANKLAR DA KİRALANACAK MI?
"FİRSATÇI" EV SAHİPLERİNİ
DURDUR

BARI-
NAMI-
YOR-
UZ

ÖĞRENCİLER PARKLARDA
SABAHLIYOR
YURTLAR YETERSİZ
KİRALAR EN YÜKSEK
SEVİYEYE ÇIKMIŞ

#BARINAMIYORUZ

Haftalık yerel süreli yayındır
Sayı: 1543-29 Eylül 2021

• Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti. • İmtiyaz Sahibi ve Genel Yönetmen: Tuncay AKGÜN • Yazışları Müdürü: Zafer AKNAR • Aslan ÖZDEMİR • Müessese Müdürü: Ali YAVUZ • Grafik: Cebirail Ocu • Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No:14 Beyoğlu/İstanbul. • Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.24538 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 • Baskı: LeMan Matbaası • Adres: Aliminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok No: 7-8 Hadimköy /İST. • Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx). • Genel Dağıtım: Turkuvaiz Dağıtım Pazarlama A.Ş.

BAYİLERDE

BEZGİN BEKİR

BARINAMIYORUZ